

PEDAGÓGUSAINK VII. - Jusztin Józsefné munkássága

A „Pedagógusaink” című rovatunk célja, hogy minél több, Rimócon tanító pedagógus szemével láthassuk, milyen is volt korábban községünkben tanítani. Sorozatunk hetedik részében Jusztin Józsefné pedagógus eleveníti fel nekünk emlékeit, aki 18 éves korától tanított Rimócon és 40 év közszolgálat után vonult nyugdíjba 2012-ben. *Vincze Nikolett*



Nehéz így sokadiknak írni, mert sok emléket az előttem írók már felidéztek. Ám a velem történt dolgokat én éltem meg, azok az én kedves emlékeim. Ezeket szeretném megosztani az olvasókkal. **A kezdetekről:** A 8. osztály elvégzése után a salgótarjáni Madách Imre Gimnázium és Szakközépiskola egészségügyi tagozatán folytattam tanulmányaimat. Kicsi koromtól kezdve két álmodom volt; az egészségügy, a betegek ápolása és a gyerekekkel való foglalkozás. Érettségi

után döntenem kellett. A gyerekeket választottam. Felvételiztem az esztergomi Tanítóképző Főiskolára, de sajnos nem vettek fel. Ekkor már nagyon erős volt az elhatározásom, hogy mindenáron pedagógus leszek. Ennek érdekében levelet írtam a szécsényi, salgótarjáni és pászói járásba, hogy szeretnék képesítés nélküli pedagógusként elhelyezkedni. A szécsényi járásból kedvező választ kaptam. Így kerültem Rimócra 1972. szeptember 15-én.

Először kicsit megijedtem, mert addig csak annyit hallottam Rimócról, hogy „*pislog, mint a rimóci nyúl*”. Szécsényben kérdezősködni kellett, hogy melyik buszra szálljak, amivel eljutok célomhoz. A rimóciak már a buszon kérdezték, ki vagyok, honnan jöttem, miért jöttem. (Ez volt az első pozitív élményem a faluról, az emberek érdeklődése, kedvessége.) Többen is útba igazítottak, így nem volt nehéz megtalálnom az iskolát. (Ekkor még csak a fenti volt meg.) Nagyon nagy izgalommal és várakozással léptem be az ajtón. De nem azt gondoltam, hogy „ki itt belépsz, hagyd fel minden reménnyel”, hanem azt, hogy hamarosan révbe érek, kezdődik az ÉLETEM. Szorongásomat az akkori igazgató, **Pócsik Sándor**, s a tanárban tartózkodó kollégák egy pillanat alatt feloldották. Olyan kedvesen fogadtak, mintha már évek óta együtt dolgoznánk. Én a 18 éves kislány, a még nem pedagógus, csókolomot köszöntem a harmincegynehány éves tanítóknak, akik azt mondták az első találkozáskor: „*Ne hülyéskedj, tegezzél minket nyugodtan.*” Ilyen fogadtatás után nem mentem, hanem repültem hazafelé Karancslapujtőre.

A következő hétfőn kezdődött a munkám. Rögtön bedobtak a mélyvízbe, a felső tagozaton tanítottam magyart, fizikát, éneket és a 6. osztály osztályfőnöke lettem. Nem volt könnyű, de nagyon sok segítséget kaptam, amiért nagyon hálás vagyok. Még a gyerekek is sokat segítettek azzal, hogy elfogadtak „vezetőjükknek.” (Pedig a nyolcadikosok csak 4 évvel voltak idősebbek nálam.) Ez az állapot fél évig tartott, mert utána lekerültem az alsó tagozatba. Nagyon örültem neki, mert a kisgyerekekkel való foglalkozás közelebb állt a szívemhez. Ja, közben újra felvételiztem a főiskolára, ahová már felvettek. Nagyon boldog voltam, mert már ilyen rövid idő után tudtam, hogy ez lesz a hivatásom. Hát így telt el az első tanév.

Elérkezett azonban június vége, amikor az igazgató a kezembe adta a lejárt szerződésemet, mondván, ha szükség lesz rám, majd értesít. Nagyon elszomorodtam, mert már annyira megszerettem a falut, a kollégákat, a gyerekeket, hogy nem akartam innen elmenni. Szerencsére augusztus közepén jött a levél, hogy szeretettel várnak, jöjjenek. Ez így ment a határozatlan időre való kinevezésemig. A nyaraim nem voltak felhőtlenek a bizonytalanság miatt. Közben elvégeztem a főiskolát, férjhez mentem, két gyermekem született. Ide kötött minden, már sokkal jobban éreztem magam itt, mint a szülőfalumban. **Rimóci lettem.**



A tantestület 2008-ban

Elnézést, hogy ilyen sokat írtam magamról, de ha emlékeket kell felidézni, olyanok is előjönnek, amikről már úgy gondoljuk, hogy el is felejtettük.

A továbbiakban a **kollégákról és a szülőkről** szeretnék írni. Valamennyi igazgatómról csak felsőfokban tudok írni (5 volt). Szakmai tudásuk, emberségük, a dolgozókkal való bánásmódjuk, törődésük, segítőkészségük példaértékű volt. Én minden kollégámat elfogadtam, tiszteltem, becsültem. Mindenkiel jó volt a kapcsolat, mindig segítettek egymásnak a munkában, s a magánéletben is. Nagyon jó szívvel emlékszem vissza a jótékonyági bálókra való felkészülésekre, az úttörőevekre, a főzésekre, a kosárlabda csatákra. Mind jobban összekovácsolta a közösséget. Nemcsak munkatársak voltunk, barátok is. Minden kollégámról írhatnék valami kedves emléket, de nem szeretnék még véletlenül sem senkit kihagyni, meg az sem lenne jó, ha a Rimóci Újságot csak az én írásom töltené meg.

Két kolléganőmet mégsem hagyhatom ki, hogy név szerint megemlítsék; **Virágné Marikát és Mócsányné Rozikát**. Ők voltak azok, akik tapasztalataikkal, tanácsaikkal, egész lényükkel átszolgálták életem nehéz szakaszait. Közhellyel élve „anyám helyett, anyám” voltak. (Édesanyám 16 éves koromban meghalt.) S ez így van a mai napig. Nagyon köszönöm nekik, soha nem tudom meghálálni jóságukat.

A szülőkről: a tanítványaim szüleivel, sőt a nagyszüleivel is máig nagyon jó a viszonyunk. A kezdetektől fogva elfogadtak (pedig sokkal fiatalabb, tapasztalatlan voltam a gyereknevelésben), tanácsot kértek, mindent meg tudunk beszélni. Bármit kértem, az első szóra jöttek, legyen az bábkészítés, az osztály bemutatóhoz díszletkészítés, osztály-dekoráció, bármi! Mindvégig közösen munkálkodtunk a gyerekek érdekében. Még mindig felelőseket a közös kirándulásokat, a jó hangulatú szülői értekezleteket, fogadóórákat, a megható anyák napi, karácsonyi műsorokat. Sokszor a szülői értekezletek olyannyira elhúzódtak, hogy már a férjem ezzel jött: „nem akarsz még hazajönni, a gyerekek már álmosak”. Hát ilyenek voltunk mi: a szülők és én. Nagyon köszönöm nekik a tiszteletet, megbecsülést, szeretetet.

Végül, de nagyon nem utolsó sorban a **gyerekekről**. Nagyon jó szívvel emlékszem vissza azokra a felsős tanulóira, akikhez először léptem be az osztályterembe. Én jobban izgultam, mint ők, de mint már írtam, átszolgálták a kezdeti nehézségeken. Nagyon furcsa volt, hogy 18 évesen „néni” lettem, de azután megszoktam. Soha nem tudtam úgy a fizikát, mint akkor, mert ahhoz, hogy taníthassam, előbb meg kellett tanulnom. A hatodikosaimmal nagyon közel kerültünk egymáshoz. Nem volt elég az iskolai együttlét, délutánonként eljöttek hozzám és beszélgettünk, énekelgettünk, játszottunk, sokat kirándultunk, klubdélutánokat tartottunk. Akkor még ünnepeltük a november 7.-ét, április 4.-ét, május 1.-jét. Ezekre mindig műsorral készültünk, amiben nagy lelkesedéssel vettek részt.

Idősek és betegek búcsúja a Szentkúton

2015. július 31-én reggel 7:30-kor a hűvös, borongós idő ellenére mégis 100 fő várakozott a szentkúti busz indulására.

A felújított szentkúti parkolóba örömeinkre egyidőbe érkezünk meg a „Mi” József Atyánk kíséretében lévő ifjú zarándokokkal, s együtt vonulhattunk be a Kegyhelyre.

A bejáratnál Kálmán Peregrin rendfőnök fogadott és köszöntött bennünket: „*Jó látni benneteket, ahogy elől jönnek az idősek, akik a tapasztalataikat, bölcsességeiket átadják az ifjúságnak, s mögöttük jönnek a fiatalok, akik szeretettel, gondoskodással óvják és védik az idős embereket.*”

Bevonulás után együtt énekelve köszöntöttük a Szűzanyát, majd ki-ki szentgyónással, miseíratással, csendes imádsággal töltötte el a 11 órák kezdődő miséig az időt.

A szentmisét Timár József gyulafehérvári segédpüspök celebrálta. Mise közben a betegek szentségét is kiszolgáltatták, szomorú volt látni, hogy évről-évre egyre többen járulnak e szentséghez. Mise végén a segédpüspök atya megköszönte a gondozóknak áldozatos munkájukat, valamint türelemre intette a betegeket és gondozóikat is. Később a litániára és a kereszttüti ájtatosságra is sor került. Volt időnk forrásvízzel is megtölteni az üvegeinket, valamint egy kis szentkúti emlék vásárlására is. Mindezek után búcsút vettünk a szentkúti Szűzanyától, kissé fáradtan de feltöltődve késő délután érkezünk haza.



A bevonulás pillanata József atyával



Pásztor Antalné

Sok rimóci idős állt sorban a betegek szentségére várva



Az idősek egy csoportja a szentkúti lépcsőn hazaindulás előtt

Egy perc bölcsesség...

Egy professzor felmutat egy 10.000 Ft-os bankjegyet az osztálynak, majd megkérdi a tanulókat: „*Ki szeretné ezt a bankjegyet?*”

Minden gyerek felemeli a kezét. Összegyűri a kezében a pénzt, majd újból felteszi a kérdést az osztálynak: „*Továbbra is szeretnétek?*”

A kezek ismét az égbe emelkednek. Majd eldobja a gyűrt bankjegyet, ráugrik és eltápassza. Ezután újból megkérdi: „*Még mindig akarjátok a pénzt?*”

A gyerekek újból jelentkeznek egytől egyig. A professzor ekkor így szól:

„*Kedves barátaim, ma tanultatok egy nagyon fontos leckét az élettől. Habár ezt a 10.000 forintot összegyűrtém, rátápostam és eldobtam, ti továbbra is szeretnétek, ha a tiétek lenne, mert a bankjegy értéke nem változott, még most is 10.000 forintot ér! Sokszor az életben ellenkeznek veletek, emberek visszadobnak és elutasítanak titeket. Azt érzitek, hogy már nem ér semmit a létetek, de a ti értéketek nem változik soha azoknak az embereknek, akik valóban szeretnek titeket. Még akkor sem, amikor a legrosszabb passzban vagytok, az emberi ÉRTÉKEITEK, TOVÁBBRAIS UGYANANNYIT ÉRNEK.*”

SOHA NE KÉTELKEDJETEK magatokban, mindig ugyanannyit értek, sőt többet, de SOHA KEVESEBBET!

(Forrás: internet)





NYULACSKA HÍREK



**„Olyan ez az óvoda,
mint egy mese-palota...”**

(Gazdag Erzszi: Vers az óvodáról)

A 2015/2016-os nevelési évet rendhagyó módon az „Óvodába csalogató nap” megrendezésével indítjuk a Nyulacska Óvodában.

Ezen esemény minden tevékenysége céltudatosan arra irányul, hogy a szülők és kiscsoportos korú gyermekeik egyaránt megismerjék az óvodát, saját csoportjukat, leendő óvó nénijüket, dadusukat.

Fontosnak tartjuk, hogy bizalmukat megnyerjük és kedvet ébresszünk szülőben-gyermekekben egyaránt az óvodába járás iránt, valamint azt is, hogy ne idegenként jöjjenek az első óvodai napra a gyerekek.

A nyílt napot augusztus 28-án délelőtt tartottuk óvodánk játszóudvarán, ahová nagy szeretettel vártuk az újonnan hozzánk érkező kiscsoportosokat szüleikkel, nagyszüleikkel együtt egy kis játékra. Az ovicsalogató program keretében lehetőség nyílt az óvodai életbe való betekintésre, ahol vidám gyurmázásban, közös homokvár építésben, biciklizésben vehettek részt, de kipróbálhatták az óvoda trambulinját is egy kis hancúrozásra.

Nagyon örülünk annak, hogy szinte minden óvodába kerülő kisgyermek ellátogatott hozzánk, a nap végén apró meglepetéssel is kedveskedtünk nekik.

Augusztus 20

Augusztus 20-án 20. éve került megrendezésre a rimóci falunap, ahol a Nyulacska óvoda nagycsoportosai már rendszeresen színpadra lépnek.

Ezt a napot, - akár csak az óvodás farsangi bált és ballagást - nagyon nagy izgalommal várják a gyerekek és a szülők is, hiszen ekkor állunk ki együtt, ilyen nagy létszámú nézőközönség elé. Egy ilyen alkalomra való felkészülés sok időt és energiát igényel a gyermekektől, pedagógustól egyaránt, hogy megfelelő rutinnal tudjunk a színpadra állni. Idei előadásunk, - a megszokottól kissé eltérő módon - Pinokkió mesefigura ihlette, közösen betanult táncos koreográfia volt. Minden ilyen nagyobb rendezvény-re magunkra öltjük a nyulacska emblémás egyen-pólónkat, hogy ezzel is erősítsük gyermekeinkben az összetartozás érzését.

Reméljük, hogy a műsorunk elnyerte a közönség tetszését, hiszen a gyerekek nagy lelkesedéssel szerepeltek.

Jusztin Tímea



A gyurmázásnak mindig nagy sikere van



A fellépő gyerekek bátran vették birtokukba a színpadot



Büszkén viselték a Pinokkió álarcot

Képek a 2015 augusztus 20-i rendezvényekről



10 napos tábor

Az idei nyaram jól sikeredett, azért mert mozgalmas volt, meg azért is, mert 10 napos táborban voltam, amit József atya szervezett a berceliekkel Aggtelekre. Rimócról Bablena Dorottya, Erdélyi Szabolcs, Bablena Bálint, Bablena Piroska, Jusztin Marika és én, Balázs Dorka mentünk a táborba.

Bár én nem voltam mind a tíz napon ott, hanem csak a tábor harmadik napján mentem. Egyébként nagyon jó volt ott lenni, főleg annak, aki szeret túrázni, mert minden második nap túráztunk. Az érkezésünk napján két cseppkőbarlangot is megnéztünk. Este csoportokba lettünk besorozva házimunkákra. Nekem a kedvenc házi munkám a mosogatás volt, mert zenére táncoltunk és mosogattunk. Tálalni is jó volt, viszont az előkészítő csoportnak elég nehéz volt a dolguk, mert ha nem kellett semmit előkészíteni, akkor mindenbe segíteniük kellett. Volt liturgikus csoport is, ők az esti imákat és énekeket állították össze. Sok szép és különleges helyen voltunk a domical barlangban meg a dobsinai jégbarlangba is, Szlovákiában. Sok vicces dolog is történt velünk, amit sokáig emlegettünk. Az egyik túrán 4 csapat volt. Mi először értünk vissza, aztán jött még egy csapat. Pont beértünk egy fedett ravatalozó alá az eső elől. De egyszer csak a tető elkezdett beázni. Amíg mi a ravatalozó alatt áztunk, addig a harmadik csapat egy barlangba menekült. Az utolsó csapat az erdőben ázott, meg jégesőbe keveredett és még el is tévedtek! De szerencsére mindenki épségben hazaért. A péntek esti táborútnál sokat emlegettük, utólag már vicces volt... A szombati túránk volt a legérdekesebb. Hat órás túra volt a kisebb, a nagyobb meg 8. Voltak kisebb akadályok és nagyobbak is, például 10 méteres létrák, amik a hegyoldalba voltak. Ijesztőnek és meredeknek tüntek, de mindenki ügyesen felmászott. Egymást biztattuk és még meg is tapsoltuk. Volt egy függőhíd is és sok kisebb fahíd, amik árkok felett vittek át! Nagyon izgalmas és emlékeztető túra volt.

Sok barátot szereztem nagyon családias volt a hangulat. Jövőre másokat is hívok majd magammal. Én biztos ott leszek.

Balázs Dorka



A Szlovák Paradicsomban a túrázók két csoportja a romkolostornál találkozott

Egri kirándulás József atyával

Augusztus 19-én József atya egy kirándulással lepett meg minket. A kiránduláson azok vettek részt, akik sokat segítettek a templomi dolgokba, a helyi táborokba, segítők voltak vagy ministráltak. Reggel a Széchenyi úti iskola elől indultunk a kisbusszal. Az út másfél óra volt Belpátfalváig, ahol megnéztük a ciszterci kolostort és egy 20 perces kis filmet. Aztán indultunk Egerbe. Sajnos egész nap esett az eső, így az eredetileg Szilvásváradra tervezett túránk elmaradt. E helyett Egerbe indultunk, ahol ellátogattunk a Város a város alatt nevet viselő bemutatóra, egy pincerendszerbe. Egy idegenvezető segítségével jártuk be az egészet. Utána megnéztük a Dobó teret, majd a várba mentünk, ahol egy bácsi bemutatta nekünk a várat. A végén egy 3D-s filmet is megnézhetünk. A bazilika megtekintése után beszálltunk a buszba és indultunk az egri termálfürdőbe, ahol vidám két órát töltöttünk. Hazafele még megálltunk fagyizni. Mire megérkeztünk fáradtak voltunk, de nagyon jól éreztük magunkat Egerbe. Köszönjük József atyának és az egyházközségnek ezt a kirándulást.

Pásztor Andrea, Balázs Dorka



A kirándulók az egri bazilika előtt



Érsekkertből már a strandra vezetett az út, amit mindenki nagyon várt



Belpátfalván a monostorban

(Folytatás az 1 oldalról)

Fáradtan, de boldogan értünk haza együtt örvendezve a ránk váró rimóci emberekkel. A lassan sötétbe forduló estében felemelő érzés volt együtt dicsérni a Szűzanyát a Rezesbandával és a Harmónikusokkal. Az egymásba karoló emberek látványa megerősítette azt, hogy mi rimóciak keresztények és magyarok vagyunk. Összetartozunk.

Mire a kedves olvasó a végére ért az olvasásnak, talán megérzett egy kicsit abból, hogy az idei búcsú mitől is lehetett más, mitől lehetett több.

Jövőre újra együtt! Úgy adja a jó Isten!

Szeretettel Beszkid János

Aki zárándokol nem turista!

„Aki zárándokol, nem rohan
Aki zárándokol, nem menekül
Aki zárándokol, nem menetel
Aki zárándokol, nem túrázik
Aki zárándokol, nem kirándul
Aki zárándokol, nem sétál
Aki zárándokol, nem bóklászik
Aki rohan, azt az idő szorítja,
Aki zárándokol, azt az idő tágítja.
Aki menekül, önmaga elől fut,
Aki zárándokol, önmaga felé fart.
Aki menetel, másokhoz igazodik,
Aki zárándokol, saját ritmusára jár.
Aki túrázik, teljesít,
Aki zárándokol, teljessé lesz.
Aki kirándul, kikapcsolódik.
Aki zárándokol, bekapcsolódik,
Aki sétál, nézelődik,
Aki zárándokol, befelé figyel.
Aki bóklászik céltalan,
Aki zárándokol, célra talál.
Aki zárándokol, úton van.
Aki zárándokol, jó úton jár.”

Szeptember havi áldás:

„Legyen mindig munkád,
kezeid ne legyenek tétlenek.
Erszényedben mindig rejtőzzön
néhány pénzdarab.
A napsugár találja meg
mindig ablakodat!
Légy biztos abban,
hogy minden eső után kiderül az ég,
és szívároány köszönt majd téged.
Legyen közel hozzád
mindig egy jó barát keze.
És Isten töltse be szívedet
derűvel és örömmel!”



Máriás lányok a körmenetben



A szolgálatot vállaló SZJFSZ tagjai



A lányok váltják egymást



A gyalogzárándokok hazafelé Márkháza után és a „nagy hegy” előtt